

UDENRIGSMINISTERIET

Dato: 10. juni 2013
Spørgsmål fra Udenrigs-
udvalget til udenrigs-
ministeren af 17. maj 2013.
URU alm. del. spm. 139.

Spørgsmål 139:

I forlængelse af samrådet i Udenrigsudvalget den 16. maj 2013 bedes ministeren tilsende udvalget et notat, der redegør for, om regeringens beslutning om at opgradere status for Palæstinas Mission i København er i overensstemmelse med Oslo aftalens kap. 1, art. 1, stk. 5a og kap. 3, art. 17, stk. 1.

Svar:

Da den første Oslo-aftale (Princip-aftalen af 1993) blev indgået for præcis 20 år siden, skabte det verden over et håb om snarlig fred og fordragelighed mellem Israel og det palæstinensiske folk. Med aftalen i 1993 anerkendte den palæstinensiske leder Yasser Arafat og ministerpræsident Yitzhak Rabin gensidigt hinanden som forhandlingspartnere. I kraft af aftalen anerkendtes PLO som det palæstinensiske folks legitime repræsentant, og PLO anerkendte staten Israels ret til at eksistere. Dermed blev en forhandlingsproces indledt, der skulle føre til en endelig afslutning på konflikten mellem Israel og Palæstina. Interim-aftalen fra 1995 (Oslo II) fastlagde efterfølgende det palæstinensiske selvstyres geografiske og politiske udstrækning. Samlet set udgjorde Oslo-aftalerne altså et politisk aftale-kompleks, der udstak rammerne for parternes indbyrdes forhold i en overgangsperiode.

Men Oslo-aftalerne har på en række punkter lidt en krank skæbne. Fra visse sider er der eksempelvis rejst spørgsmål om, hvorvidt de fortsatte bosættelser og bygning af sikkerhedsmuren er forenelige med aftalernes bestemmelser om ikke at tage ensidige skridt, som søger at ændre de besatte områders status. Andre har på samme måde rejst spørgsmål om f.eks. de palæstinensiske FN-aktiviteter. Under alle omstændigheder må det konstateres, at aftalerne ikke har været nøglen til løsningen på konflikten.

Der er givet elementer i Oslo-aftalerne, som det fortsat er relevant at forsøge at holde parterne op på. I det omfang det er tilfældet, vil vi fra dansk side støtte sådanne bestræbelser. Dog er det vigtigt at understrege, for det første, at aftalerne i dag må ses i lyset af udviklingen siden 1993. Her er det værd at erindre, at Danmark den 29. november 2012 med bred opbakning i Folketinget og sammen med et overvældende flertal af verdens nationer, herunder en stor gruppe EU-lande, stemte for en ny og

styrket status for Palæstina i FN. For det andet er aftalerne - både oprindeligt og nu - af politisk, snarere end juridisk karakter. Parterne er således ikke juridisk forpligtet af aftalerne - det samme gælder naturligvis også Danmark.

Regeringen anser på denne baggrund ikke Oslo-aftalerne for juridisk at forhindre palæstinensisk uafhængighed eller det palæstinensiske folks ret til selvbestemmelse. Dermed anser Regeringen heller ikke Oslo-aftalerne som juridisk relevante i forhold til en dansk opgradering af status for Palæstinas Mission.